

ného a ne jménem vlastním. Jednal-li zmocněnec při uzavření smlouvy s třetí osobou jménem vlastním, vztahují se účinky smlouvy jen na oba smluvníky (§ 1017 poslední věta obč. zák.; Klang k § 1017 obč. zák. II sv. str. 832, srov. také rozh. čís. 12971 sb. n. s.). Nutno totiž rozeznávat poměr mezi zmocněncem a zmocnitelem a účinky smlouvy uzavřené domnělým zmocněncem v příčině třetích osob (nadpis § 1017 obč. z.). Jednal-li takový zmocněnec s třetí osobou jménem vlastním, aniž dal najevo, že jedná jménem jiného, nezakládá tím práva a závazky pro jiného, nýbrž pro sebe, a třetí osoba nenabývá práv bezprostředně proti zmocniteli, jehož jménem nebylo jednáno, nýbrž jen proti svému smluvníku. V souzeném případě dodací smlouvu uzavřel S. vlastním jménem žalovaného. To stačí k zamítnutí žaloby.

Čís. 14630.

K § 154 obč. zák.

Nemanželský otec nemá proti svému nemanželskému dítěti nárok podle § 154 obč. zák.

(Rozh. ze dne 17. října 1935, Rv I 1862/35.)

Žalobě na slušné opatření podle § 154 obč. zák. podané nemanželským otcem proti jeho nemanželskému dítěti nižší soudy nevyhověly, odvolací soud z těchto důvodů: Jde pouze o právní otázku, zda také nemanželský otec má podle § 154 obč. zák. nárok na slušnou výživu. Prvý soud zaujal k této otázce záporné stanovisko a jediné z toho důvodu žalobu zamítl. Odvolací soud s tímto právním názorem prvního soudu souhlasí. Z umístění předpisu § 154 obč. zák. do hlavy třetí před ustanovením §§ 155 a násl. obč. zák., které upravují právní poměr mezi nemanželskými rodiči a dětmi, dalo by se souditi, že § 154 obč. zák. poskytuje nárok na slušnou výživu toliko manželským rodičům proti manželským dětem. Tento názor však nesdílí judikatura nejvyššího soudu jak vídeňského (Gl. U. 4749 a 6142), tak i československého (čís. 11058 a 12896 sb. n. s.), přiznávajíc toto právo také nemanželské matce oproti nemanželskému dítěti. Tento názor opírá o to, že nemanželské děti mají proti nemanželské matce téměř táž práva jako děti manželské (§§ 754, 763, 795, 1220, 1231 obč. zák.) a že také nemanželské matce přísluší zákonné právo dědické na jmění nemanželského dítěte (§ 756 obč. zák.). Naproti tomu poměr mezi dítětem a jeho nemanželským otcem jest zcela jiný. Nemanželský otec jest podle § 166 obč. zák. pouze povinen poskytovat dítěti výživu přiměřenou jeho jmění, aniž má nad ním otcovskou moc. Jiných povinností vůči němu nemá, zejména není povinen k dotaci dcery (§ 1220 obč. zák.) a k poskytnutí výbavy synovi (§ 1231 obč. zák.). Nemanželskému dítěti nepřísluší ani právo dědické (§ 754 obč. zák.) a právo na povinný díl a také naopak nemanželský otec nemá vůči svému dítěti žádných nároků majetkoprávních, neboť ani jemu nenáleží dědické právo ke jmění dítěte (§ 756 obč. zák.), ani nárok na povinný díl. Dítě také nesdílí jeho jméno, nýbrž jméno matčino (§ 165 obč. zák.). Z toho jest patrné, že poměr jeho k dítěti jest zcela jiný než poměr nemanželské matky, zejména jeho

povinnosti jsou užšího rozsahu, obmezující se jen na závazek alimентаční. Poměr tento jest zcela odlišný od poměru mezi manželským otcem a jeho dítětem. Tento rozdíl nasvědčuje tomu, že nemanželský otec nemůže míti proti svému dítěti tatáž práva jako otec manželský, zejména také právo domáhati se na svém dítěti ve smyslu § 154 obč. zák. slušné výživy. Jediná povinnost jeho k poskytování výživy nemůže ještě tento nárok odůvodniti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Nárok rodičů na slušnou výživu proti dětem podle § 154 obč. zák. není protihodnotou neb odměnou za to, že rodiče dítě živili, vychovali a zaopatřili (srov. též rozh. čís. 12896 sb. n. s.), nýbrž je zcela samostatným nárokem, vyplývajícím z rodinné příslušnosti a ze zákonem uznaného a upraveného příbuzenského poměru mezi rodiči a dětmi. Judikatura přiznala nemanželské matce proti nemanželskému dítěti nárok podle § 154 obč. zák. jen z toho důvodu, že rodinný poměr mezi nemanželskou matkou a její rodinou a nemanželským dítětem rovná se v celku rodinnému poměru mezi manželskými rodiči a jejich dětmi (srov. zejména rozh. čís. 11058 a 12896 sb. n. s.). Náproti tomu však zákon nezná rodinného poměru mezi dítětem a jeho nemanželským otcem, což je blíže rozvedeno v napadeném rozsudku, na jehož vývody se v tomto směru poukazuje. Nemanželské dítě nepatří k rodině nemanželského otce, tomuto nepřísluší ani otcovská moc, ani jinaká práva z rodinného poměru prýstící a pouhá jeho povinnost alimентаční — i když byla snad řádně splněna — nemůže vzhledem na to, co bylo shora uvedeno, odůvodniti nárok podle § 154 obč. zák.

Čís. 14631.

Pensijní pojištění (zák. čís. 125/31 Sb. z. a n.).

Soud jest oprávněn rozhodnouti, zda zaměstnanec podléhá pensijnímu pojištění, aniž by vyčkal rozhodnutí příslušného správního úřadu.

Povaha nároku zaměstnancova na započtení poloviny nepojištěné doby podle zák. čís. 125/31 Sb. z. a n.

Zaměstnanec, jenž nebyl zaměstnavatelem přihlášen k pensijnímu pojištění, má proti zaměstnavateli nárok na náhradu i toho, co by připadalo na zvýšení podle § 177 a) zák. čís. 125/31 Sb. z. a n., třebaš nepodnikl sám kroky o přiznání této částky.

(Rozh. ze dne 17. října 1935, Rv II 541/35.)

Srov. sb. n. s. čís. 8643 a 14160.

Žalobkyně podle žalobního přednesu byla zaměstnána u žalované jako správkyně panského domu a hospodářství od 1. března 1903 do konce února 1932 a za tuto dobu dostávala od žalované firmy jednak peněžitý plat a jednak byt i stravu a kromě toho různé přídavky. Žalovaná firma po případě její veřejní soplečníci opětovně žalobkyni ujiš-